

UCHWAŁA

składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Tomasz Przesławski

SSN Adam Redzik

SSN Maria Szczepaniec

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z wniosku Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców
o wyjaśnienie zagadnienia prawnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 października 2023 r.,
zagadnienia prawnego przedstawionego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu
przez Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców z dnia 21 lutego 2023 r., sygn.
akt WIP.266.2023.KKB,

„Czy w świetle art. 95 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.
o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 z późn. zm.)
w zw. z art. 398¹⁸ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks
postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1805 z późn. zm.)
Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, który wniósł skargę
nadzwyczajną w trybie art. 89 § 1 i § 2 uSN może zostać obciążony
kosztami postępowania wywołanego tą skargą ? ”,

1. podjął uchwałę:

W razie wniesienia skargi nadzwyczajnej przez Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców koszty postępowania przed Sądem Najwyższym podlegają wzajemnemu zniesieniu;
2. nadał podjętej uchwale moc zasady prawnej.

UZASADNIENIE

1. Działając na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 5, w zw. z art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1668) oraz art. 83 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1093 ze zm., dalej: „u.SN”) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców (dalej: „RMIŚP”) wystąpił do Sądu Najwyższego 21 lutego 2023 r. z wnioskiem o wyjaśnienie następującego, budzącego rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zagadnienia w wykładni przepisów prawa będących podstawą orzekania: „Czy w świetle art. 95 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1904 z późn. zm.) w zw. z art. 398¹⁸ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1805 z późn. zm.) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, który wniósł skargę nadzwyczajną w trybie art. 89 § 1 i § 2 uSN może zostać obciążony kosztami postępowania wywołanego tą skargą?”.

2. Zdaniem RMIŚP w orzecznictwie Sądu Najwyższego ujawniły się rozbieżności w wykładni przepisów prawa związanych z ww. zagadnieniem. W tym zakresie wnioskodawca wskazał na dwa wykluczające się nurty orzecznicze. Pierwszy, przeważający i wyrażony m.in. na kanwie wyroków Sądu Najwyższego: z 4 października 2022 r., I NSNc 748/21; z 2 września 2022 r., I NSNc 540/21; z 8 września 2022 r., I NSNc 128/22 oraz z 18 stycznia 2023 r., II NSNc 13/23, zakładający, iż w wypadku kosztów postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej, ulegają one wzajemnemu zniesieniu nie tylko w przypadku jej wniesienia przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka, tj. podmiotów uprawnionych do złożenia skargi kasacyjnej wymienionych w art. 398¹⁸ k.p.c., ale również w odniesieniu do tych,

o których mowa w art. 95 pkt 1 u.SN, tj. podmiotów uprawnionych do złożenia skargi nadzwyczajnej. Drugi pogląd został wyrażony w postanowieniach Sądu Najwyższego z 21 września 2022 r., I NSNc 531/21 i z 13 stycznia 2023 r., I NSNc 531/21. Zgodnie z nim sformułowanie art. 95 pkt 1 u.SN nie daje podstaw do odpowiedniego stosowania art. 398¹⁸ k.p.c., lecz nakazuje go stosować wprost. Z tych też względów należy ograniczyć dopuszczalność wzajemnego zniesienia kosztów postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej wyłącznie do podmiotów *expressis verbis* wymienionych w art. 398¹⁸ k.p.c. W oparciu o powyższe RMiŚP wskazał, że zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 83 § 1 u.SN, tzn. konieczność zapewnienia jednolitości orzecznictwa Sądu Najwyższego.

3. Pismem z 17 października 2023 r., znak: [...], Prokurator Generalny przedstawił swoje stanowisko co do przedmiotowego zagadnienia prawnego. Zdaniem Prokuratora Generalnego należało podzielić stanowisko wyrażone w pierwszym nurcie orzeczniczym. Kluczowe znaczenie ma w tym wypadku fakt, iż RMiŚP jest podmiotem pełniącym istotną funkcję publiczną, która to została w ramowy sposób określona w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców (Dz.U. 2018, poz. 648 z późn. zm.). Na tej podstawie, w ocenie Prokuratora Generalnego, RMiŚP należy klasyfikować jako pozakonstytucyjny organ ochrony prawa, będący zarazem organem publicznym pełniącym rolę gwaranta wolności i praw odnoszących się do mikroprzedsiębiorców, a także małych i średnich przedsiębiorców, pilnującym przestrzegania właściwych standardów w relacjach między organami władzy publicznej a wspomnianymi przedsiębiorcami. W oparciu o powyższe Prokurator Generalny uznał, że z uwagi na fakt, że RMiŚP w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej reprezentuje interes publiczny, a także ze względu na ekstraordynaryjny charakter ww. środka zaskarżenia należy uznać, że w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej określone w art. 398¹⁸ k.p.c. wzajemne zniesienie kosztów powinno stosować się odpowiednio do RMiŚP.

4. Przedmiotowe zagadnienie zostało przedstawione na podstawie art. 83 § 2 u.SN. Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego przepis ten umożliwia zadanie abstrakcyjnego pytania prawnego, uzależniając to od wystąpienia następujących okoliczności. Po pierwsze rozbieżności w wykładni

prawa. Po drugie – będącej skutkiem powyższego – rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, sądów wojskowych lub Sądu Najwyższego. Wskazane we wniosku RMIŚP rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego są niewątpliwie pokłosiem odmiennej wykładni przepisów art. 95 pkt 1, w związku z art. 89 § 2 u.SN oraz art. 398¹ i art. 398¹⁸ k.p.c., a zatem w sprawie spełnione zostały okoliczności, o których mowa w art. 83 § 1 u.SN.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

5. Uregulowane w u.SN postępowanie w sprawie skargi nadzwyczajnej jest postępowaniem o szczególnym charakterze. Wyraża się ono przede wszystkim w uniwersalnym zastosowaniu przepisów je normujących. Efektem tego jest m.in. to, że w ramach rozpoznania skargi nadzwyczajnej pierwotny charakter postępowania ze sprawy głównej nie określa w sposób bezpośredni czynności procesowych podejmowanych przez Sąd Najwyższy. Regulacje normatywne rządzące postępowaniem w sprawie głównej, mają zastosowanie wyłącznie w zakresie nieuregulowanym przepisami u.SN (art. 95 u.SN), nie wpływając jednak na ogólny, autonomiczny charakter przedmiotowego postępowania. Z tych również względów postępowanie w sprawie skargi nadzwyczajnej nie pozwala w prosty sposób poddać się tradycyjnemu podziałowi na postępowanie cywilne bądź karne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2023 r., II NSNc 5/23).

6. Niewyczerpująca regulacja postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej wywołuje konieczność – choć tylko w zakresie nieuregulowanym – odpowiedniego zastosowania przepisów bądź to k.p.c. bądź to k.p.k. W konsekwencji proceduralnie następuje swoiste zespolenie z postępowaniem głównym, co jednak nie oznacza, że postępowanie ze skargi nadzwyczajnej jest kontynuacją postępowania głównego, którego zasady mają być tak samo stosowane. Trafnie w nauce prawa zwraca się uwagę na odmienny cel postępowania wywołanego skargą nadzwyczajną, względem tego, jaki przyświeca rozpoznaniu nadzwyczajnych środków zaskarżenia uregulowanych w k.p.c. oraz k.p.k. W wypadku skargi nadzwyczajnej – co jest cechą odróżniającą ten środek zaskarżenia względem pozostałych – jest nim incydentalna i dokonana

z perspektywy konkretnej sprawy kontrola konstytucyjności sądowego stosowania prawa, przez co nienaruszająca klarowności modelu kompetencyjnego Trybunału Konstytucyjnego (M. Dobrowolski, A. Stępkowski *Skarga nadzwyczajna – dopełnienie systemu ochrony porządku konstytucyjnego*, *Studia Iuridica* 2022, nr 91, s. 72, podobnie O. Nawrot, K. Olszak *Rażące naruszenie prawa jako przesłanka skargi nadzwyczajnej*, *Prawo i Więzy* 2023, nr 2 (45), s. 334-335).

7. Elementem dodatkowo charakteryzującym i znamionującym postępowanie w sprawie skargi nadzwyczajnej jest katalog podmiotów uprawnionych do wszczęcia tego postępowania. Nie ma wśród nich strony postępowania głównego. Mając na uwadze cel omawianego postępowania, rozwiązane to nie jest przypadkowe. Bezspornie wynika ono z publicznego charakteru skargi nadzwyczajnej. Innymi słowy przedmiotowe postępowanie jest inicjowane nie w indywidualnym interesie strony, lecz w interesie publicznym. Jego nadrzędnym celem jest – co wprost wynika z art. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 89 § 1 u.SN, zapewnienie zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Interes publiczny to interes wszystkich obywateli, całej zorganizowanej politycznie wspólnoty, realizującej legitymowane interesy ogółu w celu harmonijnej egzystencji pluralistycznego społeczeństwa, złożonego z grup i jednostek mających zróżnicowane interesy i potrzeby (tak M. Wyrzykowski *Pojęcie interesu społecznego w prawie administracyjnym*, Warszawa 1986, s. 36 i n.). Może on być ujmowany jako narzędzie kształtowania sytuacji jednostki, dający się odnieść do wielu niezindywidualizowanych adresatów, traktowanych jako wspólny podmiot. Niewątpliwie interes publiczny nierzadko może kolidować z interesem indywidualnym (intereseм strony). Szczególnym tego wyrazem jest m.in. pozbawienie strony postępowania głównego zdolności do wniesienia, ale również cofnięcia skargi nadzwyczajnej (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 5 września 2023 r., I NZP 2/23). Biorąc powyższe pod uwagę niemożliwe jest proste – tj. bez uwzględnienia ww. specyfiki – stosowanie przepisów k.p.c. bądź k.p.k. do opisu przebiegu postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

8. Przekładając powyższe na grunt przedmiotowego pytania prawnego należy zauważyć, że co prawda art. 398¹⁸ k.p.c. w swoim literalnym brzmieniu ogranicza wzajemne zniesienie kosztów postępowania wyłącznie do: (1) Prokuratora Generalnego, (2) Rzecznika Praw Obywatelskich oraz (3) Rzecznika Praw Dziecka, to jednak należy pamiętać, że przepis ten odnosi się do postępowania wszczętego wskutek złożenia skargi kasacyjnej. Z tych też względów w swojej treści normatywnej nawiązuje on bezpośrednio do art. 398¹ k.p.c., tj. przepisu wyznaczającego katalog podmiotów uprawnionych do złożenia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarga kasacyjna to środek cywilnoprawny, nieznany postępowaniu karnemu oraz zasadniczo różniący się od środka o tożsamej nazwie występującego w postępowaniu sądowoadministracyjnym (zob. art. 173 i nast. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1634 ze zm.). Konsekwencją powyższego jest m.in. to, że jej rozpoznanie – jakkolwiek stanowiące sprawowanie przez Sąd Najwyższy nadzoru judykacyjnego, o którym mowa w art. 183 ust. 1 Konstytucji RP – cały czas stanowi rozpoznanie sprawy cywilnej. Wiąże się to z zastosowaniem w postępowaniu w sprawie skargi kasacyjnej instytucji typowych dla postępowania cywilnego, w tym m.in. zasady, zgodnie z którą strony są zobowiązane ponosić koszty prowadzonych postępowań, czy też zasady odpowiedzialności za wynik procesu w zakresie kosztów postępowania. Ta ostatnia wyraża się w konieczności ponoszenia przez stronę przegrywającą – na żądanie przeciwnika – kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw oraz obrony (art. 98 k.p.c.).

9. Jak wskazuje się w nauce prawa, rozszerzenie na podstawie art. 398¹ k.p.c. prawa do złożenia skargi kasacyjnej na publicznoprawne podmioty, których celem nie jest reprezentacja którejkolwiek ze stron czy też działanie w interesie własnym, ma swoje konsekwencje. Wyrażają się one m.in. w zwolnieniu ich z kosztów procesu w wypadku zainicjowania przez którykolwiek z nich postępowania w sprawie skargi kasacyjnej (zob. m.in. T. Zembrzuski *Komentarz do art. 398¹⁸ [w:] Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz* P. Ryłski (red.), Legalis). Zdaniem Sądu Najwyższego w ten sposób należy odczytywać *ratio legis* art. 398¹⁸ k.p.c. Nie może budzić wątpliwości, że Prokurator Generalny,

Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Dziecka, składając skargę kasacyjną działają w interesie publicznym, realizując określone – indywidualnie przypisane każdemu z nich – zadania. W wypadku Prokuratora Generalnego jest nim stanie na straży praworządności oraz podejmowanie działań określonych w ustawach, kierując się zasadą bezstronności i równego traktowania wszystkich obywateli – art. 2 w zw. z art. 1 § 2 oraz art. 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (tekst jedn. Dz.U. 2022, poz. 1247 z późn. zm.). W wypadku Rzecznika Praw Obywatelskich – stanie na straży wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz w innych aktach normatywnych, w tym również na straży realizacji zasady równego traktowania – art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1058). Z kolei w wypadku Rzecznika Praw Dziecka – stanie na straży praw dziecka określonych w Konstytucji RP, Konwencji o prawach dziecka i innych przepisach prawa, z poszanowaniem odpowiedzialności, praw i obowiązków rodziców oraz realizując swoje uprawnienia kierując się dobrem dziecka i biorąc pod uwagę, że jego naturalnym środowiskiem rozwoju jest rodzina – art. 1 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 292).

10. Wspomniany wyżej element publiczny jest również kluczowy dla wykładni przepisów mających zastosowanie w zakresie objętym przedmiotowym pytaniem prawnym. W pierwszej kolejności należy ponownie podkreślić, że celem postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej jest przywrócenie – w odniesieniu do danego, konkretnego postępowania – podstawowego ładu prawnego. Odbywa się ono poprzez wyeliminowanie z obrotu orzeczeń naruszających Konstytucję, rażąco naruszających prawo albo oczywiście sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskutek wszczęcia postępowania przez uprawniony podmiot. Ma to miejsce wyłącznie w sytuacji, gdy podmiot ten uzna, że w sprawie zaszła – określona art. 89 § 1 u.SN. – konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Fakt ten w jednoznaczny sposób dowodzi, iż postępowanie to nie jest inicjowane

w indywidualnym interesie (oraz na rzecz) strony, lecz w ramach ochrony interesu publicznego i w sposób niezależny od jej woli (strony postępowania głównego).

11. Zawarty w art. 89 § 2 u.SN katalog podmiotów uprawnionych do złożenia skargi nadzwyczajnej, stanowi bezpośredni „odpowiednik” art. 398¹ k.p.c. Mając zaś na uwadze sygnalizowany wcześniej związek art. 398¹⁸ k.p.c. z art. 398¹ k.p.c. należy uznać, że w odniesieniu do postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej – podczas procesu wykładni art. 398¹⁸ k.p.c. koniecznym staje się uwzględnienie treści art. 89 § 2 u.SN. Z tych również względów wykładnia art. 398¹⁸ k.p.c. nie może odbywać się wyłącznie na podstawie literalnego brzmienia tegoż przepisu. Ze względu na to, iż w przedmiotowym pytaniu prawnym chodzi o wykładnię przepisu mającego zastosowanie w odniesieniu do postępowania uregulowanego w odrębnej ustawie, niemożliwe jest udzielenie odpowiedzi w oparciu o wykładnię systemową (*argumentum ad rubrica*). Konieczne zatem staje się sięgnięcie po wykładnię teleologiczną (wykładnię celowościową). Opierając się na jej regułach należy ponownie zwrócić uwagę, że motywem ustawodawczym art. 398¹⁸ k.p.c. było odstąpienie od obciążania kosztami procesu podmiotów składających skargę kasacyjną z uwagi na ochronę interesu publicznego. Z tych samych powodów – umożliwienia ochrony interesu publicznego – należy rozszerzyć zastosowanie ww. regulacji normatywnej o podmioty wymienione w art. 89 § 2 u.SN. Skoro potrzeba wzajemnego zniesienia kosztów postępowania zachodzi w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej w odniesieniu do publicznoprawnych podmiotów, których celem nie jest reprezentacja którejkolwiek ze stron czy też działanie w interesie własnym, lecz działanie w interesie publicznym, w realizacji określonych, indywidualnie przypisanych tym podmiotom zadań, co stanowi odstępstwo od generalnej zasady odpowiedzialności za wynik postępowania, to brak jest argumentów uzasadniających odmienne stanowisko w odniesieniu do postępowania wywołanego złożeniem skargi nadzwyczajnej. W postępowaniu tym element ochrony interesu publicznego ma prymarne znaczenie, zaś samo postępowanie nie jest – jak wyjaśniono wyżej – zwyczajną kontynuacją postępowania cywilnego.

12. Powyższemu wnioskowaniu nie stoi na przeszkodzie brzmienie art. 95 u.SN. W tym zakresie należy podnieść, że w orzecznictwie

Sądu Najwyższego wskazano, że przepisy z postępowania głównego należy stosować z uwzględnieniem specyfiki postępowania w sprawie skargi nadzwyczajnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 maja 2019 r., I NSNc 2/19). Bez wątpienia jest to pokłosiem specyfiki omawianego postępowania, którego charakter i cel bezwzględnie musi uwzględniać wykładnia przepisów rządzących postępowaniem głównym, które stosuje się wyłącznie w zakresie uzupełniającym. Stanowisko to prezentuje również doktryna (zob. K. Szczucki *Komentarz do art. 95 [w:] Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, Warszawa 2021, s. 511).

13. Ostatecznie więc w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej RMiŚP jest – poprzez wykładnię art. 398¹⁸ k.p.c., odczytywanego w związku art. 89 § 2 u.SN – zwolniony z ponoszenia kosztów tego postępowania. Szczególny charakter uczestnictwa RMiŚP w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej jako podmiotu reprezentującego interes publiczny, uzasadnia wprowadzenie mechanizmu zniesienia kosztów. Należy bowiem pamiętać, że wyposażenie RMiŚP w zdolność procesową wiąże się z funkcją publiczną, o której mowa w art. 1 ust. 1 ustawy o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców. Zgodnie z tym przepisem RMiŚP stoi na straży praw mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców, w szczególności poszanowania zasady wolności działalności gospodarczej, pogłębiania zaufania przedsiębiorców do władzy publicznej, bezstronności i równego traktowania, zrównoważonego rozwoju oraz zasady uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów przedsiębiorców. Innymi słowy jego aktywność procesowa nie służy realizacji jego prywatnych interesów, lecz ww. ochronie interesu publicznego.

14. Uzupełniająco należy podnieść, że wykładnia przeciwna prowadziłaby do tego, że w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej Skarb Państwa w odniesieniu do jednego z podmiotów wykonujących zadania publiczne w pewnych sytuacjach musiałby uiszczać albo rozliczać opłaty wniesione na swoją rzecz. Bez wątpienia byłoby to sprzeczne z zasadą racjonalności ustawodawcy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2013 r., I CZ 109/12). Trzeba zauważyć, że niezależnie od złożonej struktury podmiotów tworzących sferę publiczną podmiot uprawniony do pobierania i rozliczania opłat nie powinien występować nigdy w roli zobowiązanego. Wynika to z budżetowo-fiskalnego uzasadnienia regulacji,

które powinny chronić zasadę nieprzenoszenia środków pieniężnych między częściami budżetu państwa, którego dochód stanowią opłaty i z którego pokrywane byłyby opłaty, gdyby Skarb Państwa nie był zwolniony od ich ponoszenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2008 r., II PZP 8/07, OSNP 2008, nr 11-12, poz. 154).

15. Mając powyższe na uwadze koszty postępowania wywołanego wniesieniem skargi nadzwyczajnej przez RMiŚP nie mogą zatem zostać zasądzone od ani też na rzecz podmiotu utożsamianego z ochroną interesu publicznego. Z tych też względów postanowiono jak w sentencji uchwały.

16. Sąd Najwyższy w składzie powiększonym postanowił jednocześnie nadać niniejszej uchwale moc zasady prawnej z chwilą jej podjęcia (art. 87 § 1 *in fine* u.SN). Nadanie mocy zasady prawnej uchwale rozstrzygającej wskazane zagadnienie prawne ma służyć ujednoliceniu orzecznictwa samego Sądu Najwyższego, tym bardziej, że jak wyżej dostrzeżono, w dotychczasowym orzecznictwie tego Sądu zarysowała się rozbieżność odnośnie do zagadnienia kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi nadzwyczajnej przez RMiŚP. Ujednolicenie to ma istotne znaczenie bezpośrednio dla RMiŚP, a pośrednio dla ewentualnych interesariuszy, tzn. przedsiębiorców, których dotyczą zaskarżone skargą orzeczenia. Zapewniona w ten sposób pewność prawa pozwoli bowiem trafniej ocenić poziom ryzyka związanego z występowaniem ze skargą nadzwyczajną, co wpłynie na większą dostępność tego środka.

[SOP]

[ms]

